

en Gang bliver Strid i dette Spørgsmaal, lige saa lidt som det er Udenrigsministeriets Ekspert paa dette Omraade. Og vi ved jo, at de folkeretskyndige i Norge siger noget helt andet. Det vilde derfor have været naturligare, at man, hvis man endelig vilde høre saadanne Autoriteter, havde spurgt Professoren i Folkeret ved Københavns Universitet eller det juridiske Fakultet, men ingen af de Veje har man villet gaa.

Den ærede Ordfører bemærkede, at der ikke havde været Nordmænd i Land før paa Frederik den Sjettes Kyst. Dette er nu ikke ganske korrekt, der har været nogle Nordmænd i Land, men sikkert er det jo nu, at Besejlingsforholdene er langt fra saa vanskelige, som man troede tidligere, da disse Kyster jo ogsaa blev besejlet med daarligere Skibe, end man har nu om Dage. Sikkert er det, at Besejling er mulig, og selvfølgelig agter Nordmændene at benytte sig af den Ret, som her saa uventet er tilfaldet dem, til at komme ind paa Frederik den Sjettes Kyst. Hvorfor skulde Nordmændene, som har haft deres Fangst- og Fiskeriinteresser oppe Nord for den 70de Breddegrad, naar de kommer i Forhandling med danske delegerede, holde absolut paa, at nu vil de ind her paa Frederik den Sjettes Kyst, hvis Besejling var saa at sige umulig? Nej, Besejling er mulig, og de agter at faa denne Ret paa et Omraade, hvor de hidtil ikke har haft den, thi de har jo ikke haft den, efter at Danmark har faaet anerkendt Højhedsretten. Vi kan dog ikke sætte os ud over dette, at den danske Højhedsret er anerkendt af de interesserede Magter; i Henhold hertil raader vi for Grønland, indtil vi giver Afkald paa denne Ret til at raade deroppe, og i Kraft af denne Ret er ogsaa Bekendtgørelsen af 1921 udstedt af det forrige Ministerium og stadig gældende. Kun een Magt kan ændre denne Overenskomst, og det er Danmark; vi kan give Dispensation fra Forbudet mod Besejling, hvor vi vil, altsaa deroppe, hvor de norske Fangst- og Fiskeriinteresser ligger. Danmark kan selvfølgelig ogsaa — men jeg ser ingen Grund til, at vi skal gøre det — give Nordmænd og andre Ret til at besejle og tage Grund i Besiddelse paa Frederik den Sjettes Kyst. Men her gør man Eskimoerne Uret i allerhøjeste Grad. Det er jo ikke mange Steder paa denne Kyst, der egner sig til Bebyggelse og Anlæg af Fangststationer og slikt, og Eskimoer færdes deromkring. Det vil være et haardt Slag for Eskimoer, naar de kommer til et Sted

og ser, at det er taget i Brug af Nordmænd, private norske Personer eller private norske Selskaber, taget i Besiddelse, som de kan gøre det i Henhold til Overenskomsten, ved at hejse det norske Flag og om ikke i Virkeligheden saa figurlig talt opsætte et Adgang forbudt. Grønland er Eskimoernes Land, og vi kan ikke give det til Nordmændene. Nu ved jeg ganske vist, at man ogsaa vil give Islændinge og Danske Adgang dertil, men Eskimoerne er de virkelige Besiddere af Grønland, og man begaar den største Uret mod dem ved den foreslaaede Ordning, og der skal en god Fantasi, som jeg ikke har, til at forstaa, at man ved denne Overenskomst giver Eskimoerne Goder. Jeg forstod den ærede Ordfører saaledes, at han mente, det vilde være heldigt for Eskimoerne at faa denne Overenskomst. Nej, det vil det sandelig ikke. Lige til dette Øjeblik har Frederik den Sjettes Kyst været lukket for Nordmænd, saaledes at Eskimoerne her frit kan udøve deres Fiskeri, deres Fangst af Bjørne o. s. v. og derigennem skaffe sig de fornødne Livsvilkkaar. Man handler ilde med dem, hvis man giver Nordmændene denne Adgang. Og Nordmændene behøver i øvrigt slet ikke at benytte den Grund, de her tager i Besiddelse. Norge har nemlig faaet indført i Overenskomsten, at Nordmændene — hvis vi nu altsaa virkelig skulde gaa til at vedtage det, hvad jeg dog til det sidste vil tro ikke sker —, naar de ønsker at tage Grund i Besiddelse, kan markere dette, men saa for øvrigt forlade Grunden; naar blot de kommer igen inden 5 Aar, er denne Grund vedblivende deres, og Eskimoerne maa holde sig borte derfra. Enhver kan sige sig selv, at det bliver de bedste Territorier, som paa den Maade tages i Brug af Nordmændene og andre. Og man maatte dog være døv og blind, hvis man ikke saa, at der for Tiden desværre i Norge er en Bevægelse fremme, som vil føre til, at saafremt denne Overenskomst virkelig skulde blive vedtaget, vil en saadan Bosættelse finde Sted — dertil kræves der ikke mange Mennesker og ikke store Penge —, og den Ødelæggelse, man derved foraarsager, og den store Forurettelse, der derved gøres overfor Eskimoerne, er uoprettelig. Det er saa meget sørgeligere, at det skal ske i dette Øjeblik, som det kun er et Par Aar siden, at en dansk Konge for første Gang satte sin Fod paa Grønlands Grund og fik Lejlighed til der at hilse paa Grønlænderne, lige saa vel som det jo ogsaa er første Gang, at en Delegation fra Rigsdagen, saaledes som det skete i Fjor, drog